

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De POSTRIJDER verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groot Markt, te Tongeren.

TONGEREN, DEN 3 FEBRUARI 1906.

VAN ALLES WAT.

LOTSDAG. -- Onder dezen titel wordt de 25e editie van 't Land en Oude Markt' een schrijven met waarop wij de aandacht van lezers oproepen.

De vet die jaarlijksche lottings vaststellen van de beste niet; iedereen weet dat; -- maar... 't is nu zoo, en tot dat er iets anders wordt gemaakt, moeten wij zoo goed mogelijk met de oude ideeën slag trekken, en het kwaad dat er voortkomt, zoveel mogelijk beletten.

Nu, van de lotersdag gesproken: 't is inderdaad voor vele huisgezinnen een erdovigste dag, die men met schrik aankomt. 't Spijtigste van al is dat loting altijd gepaard is met woeste schrijten, zotte geldverwinstingen, judicie en ontstichtende wanorders.

Daarom moet al wie iets vermag op de elingen, zoals ouders, werkzamen, zedelijke overheid, priesters, alle achten inspannen, opdat de lotersdag, er reeds ongelukkig genoeg is, geen leegheid meer weze om de ergste halvdigheden te plegen.

De moed niet verloren. Indien uw zoon, trillend in de deugzaam opgelicht is, 't is hij het ook blijven in 't loer. Zoo hij 't al hij daar ook goede en brave makens vinden.

Dank aan het katholiek Ministerie is het maagdelijk soldaten ook merkelijk verhoogd, en zoo zijn de ouders niet gauw beroofd van den onderstand die hun zoon door zijn werk bezorgde als hij zoon was.

Nog eens, wij zijn tegen de loting en wenschen dat een VRIJWILLIGERSLEGER zoo spoedig mogelijk in voege kome; doch Rome is op eenen dag niet gebouwd. Werken wij dus te samen om de misbruiken en droeve gevolgen van de loting te keer te gaan; en dat al degenen die hij hooger hand eenigen invloed hebben, hem gebruiken om den slechtzaken en zedelijken toestand der soldaten te verbeteren.

DE PENSIENWET. -- Negen centen pensioen per dag, 't is belachelijk! -- Zoo schreuwden de liberale leugenzagzels.

Maar ze vergelen te zeggen dat de katholieken daarvoor vijfteen miljoen franken geven!

Ze verzetten te zeggen dat er reeds duizende menschen zijn die, dank aan de toelagen van 't katholiek Ministerie, reeds een pensioen hebben van meer dan eenen frank per dag!

De Erfgenaam van NIEDECK

(9e vervolg).

VIII.

Het was de grootste verrassing die de residentie ooit beleefd had: de verloving van graaf Wilfried van Niedeck met Johanna, vrijvrouw van Nordlingen-Summersbach.

Mevrouw Melanie liet op het lezen ervan het dagblad uit hare hand vallen.

— Rudiger!

Zie rechte hem het blad toe, dat hij knorrig aannam.

Hij werd doodbleek.

— O, dat is vreeslijk! riep hij met opeengedrukte tanden uit.

Plotseeling echter lachte hij luidekeels.

— Onschuldig, graaf van Niedeck's huwelijk?

— Stellig, want wie trouwt hij? Eene die heel onschadelijk is. Bah, eene kleine kreupel, een bult!

Johanna heeft geen bult!

— Nu dan is zij schief en in geen geval behoeven wij daar een bezoek van den oeteveren te vreezen!

— Ge vergist u. Er zijn veel voorbeelden.

Rudiger stampte dring met den voet.

— Schiet toch eens met dat gezank. Ik kan niet verhelpen wat die vervloekte vet doet. Hij mag voor mijn paart naar den duivel loopen.

— De duivel vindt hem nog te leelijk, anders had hij hem reeds lang den nek omgedraaid.

Rudiger, om Gode wil, wat moet er van ons geworden, als Wolf-Dietrich de erfenis mist.

Het katholiek ministerie geeft aan elk een rijk of arm, socialist, liberaal of katholiek, die wil sparen voor een pensioen, de volgende premien:

60 centiem per elk gestorven frank aan de personen, geboren sinds het jaar 1880.

1 frank per frank aan degenen, geboren in 1855 tot 1880.

1.50 frank per frank aan degenen, geboren in 1850 tot 1854.

2 franken per frank aan degenen, geboren voor 1850.

Bovendien leggen de provinciale Besturen er ook nog wat bij.

Ziedaar wat de katholieken doen! In Frankrijk, waar het radicalisme reeds zoo lang meester is, daar krijgen de oude werklieden geen roede rust.

Hier zou het juist hetzelfde zijn, zoo de lengtenachtig partij weer meester werd over 's lands bestuur.

Is de Godsdienst eene geldzaak?

De Godsdienst is een Winkel. De priesters doen niets voor niet. -- Dat lieken staat eens per week in de godsdiensthalvend gazetten en zal er blijven in verschijnen, hoe klinkend ook de a. t. w. woorden zijn die er reeds opgegeven werden.

Watan Frans, zzz mij eens: wat heeft u de priester zoal gerekend om uw kinderen te doopen en ze in de christelijke leering te onderrichten? Wat heeft hij moeten betalen om in den bechtel de absolute van uwe zonden te ontvangen? Wat rekening zoud u de priester hadt hij bij dat en bij macht uwe ziekten kwam troosten en bijstaan en bedienden? Wat steekt de priester in zijnen zak van het besturen van zondagscholen, patronages, congregaties, en werkmaatschappijen? Hoeveel heb hij betaald u uw zoon ziele eerste communie gedaan heeft!

Maar zoo roepen in koor onze gezinnen en socialist, dat degenen die priesters verlangen, ze zelf betalen! Waarom moet de staat met het geld van iedereen, hien een jaarwede bezorgen? -- Waarom -- heeren vrijdenkers -- 't omdat de Staat vroeger al de goederen der Kerk heeft binnengepalmd. En wanneer nu de Staat aan den priester eene jaarwede bezorgt, dan doet hij eenvoudig eene verschuldigde teruggave, hij betaalt slechts den interest van hetgeen hij vroeger van de Kerk heeft afgenomen. En als hij er nu over klaagt dat het geld van iedereen besteed wordt aan het onderhouden van den priester, dan antwoord ik u dat, ook alle menschen dienen te betalen voor de onderhouden uwer onzijdige (?) scholen waar wij katholieken voor onze kinderen niet van willen. Wij zijn dus eufin.

Neen, de godsdienst is geen winkel, de priester geen geldwolf. De priester ten minste mag zich zelven de geluigenissen geven dat hetgeen hij ontvangt verdient is, omdat heel zijne werking strekt tot het goed van het volk. Weet hij wat de goddelooze Voltaire daarvan dacht? -- Ik denk, zegt hij, dat het noodig is

De graaf ging als een leeuw in zijn hok de kamer op en neer.

— Wat moet er dan van ons worden?

— Vader moet ons helpen! riep de gravin.

— Maar vader is failliet!

— Nog niet officieel, misschien valt er nog wel iets te redden!

— Gelooft mij, als dat zoo is, denkt hij het eerst aan zichzelf.

— Ik ga naar tante Aurelie, zij is mijne peet en schatrik.

Hij lachte spottend.

— Welja, gaat gij maar naar tante Aurelie. Ge vergeet dat ge nog nooit iets van haar hebt kunnen krijgen en dat zij het gierigste, gemeenste schepsel op Gods aardbol is.

— Ge hebt gelijk. O ik vrees dat... hevige snikken smoorde haar stem.

— In het ergste geval verkopen wij onze villa en gaan naar het buitenland, daar kunnen wij in ieder geval van de rente van wat ons nog overblijft, leven.

— Leven? Maar hoe? Ik kan niet bezuinigen... dan liever dood!

— Daar hebt ge altijd nog tijd genoeg voor, als het u ten minste nog niet op het laatste oogenblik te binnen schiet dat eenmaal dooddoelig is.

— Schiet uit met uwe onbeschaamde spotteternij. Denkt ge soms dat ik in zooveel ellende bij u zou verhoop? Neen, dan laat ik mij scheiden.

Hij maakte spottend een diepe buiging.

— Zal mij een ware eer en groot genoegen zijn.

Hij keerde zich om en begon onverschillig het dagblad te lezen. Mevrouw Melanie beet dolle woede de kant van haren zakdoek stuk en schopte tegen het verguld van den haard.

Zoo verliet een uur. Die twee menschen, die in voorspoed en rijkdom overschillig tegenover elkaar gestaan hadden, vonden nu in tegenspoed geen troost in elkaar er bekende kloof gaapte de tot nu toe met rozen bedekte kloof hen aan.

Was een uur van bittere wanhoop, waarin deze harten nog meer geschieden waren.

Doch het toeval schiedde nog eens de kaarten voor hen. Er werd geklopt.

— Hoe durft ge mij storen, wat hebt ge daar

priesters te onderhouden... Niets is nuttiger voor het volk dan een pastoor die de armen ondersteunt, die zieken verlost, vrede sticht in de huisgezinnen en meester is van zedeleer.

Eene zaak staat vast: geene priesters worden rijk door hun ambt, maar men zou vele liberale en socialistische kopstukken kunnen aanwijzen die hunne schaapkeps op 't droeg brachten, na slechts enkele jaren gewerkt te hebben om het volk te bedriegen en te verbeesten.

DE Zusterkens der armen.

Een der wonderen van liefdadigheid is voorzeker: veel gevee zonder iets te bezitten. En indien er iemand is, die op dat punt een schitterend voorbeeld heeft gegeven, dan is het de vrouw Jeanne Jugan. Deze liefdadige vrouw werd geboren te Langle in Bretagne en trad te Saint-Servan, eene klein stad in het arrondissement Saint-Malo, in dienst in een huis, hetwelk met recht een school der goede werken mocht genoemd worden. Na de dood van hare meesters, nam de diensmeid, die niets bezat, het heldadig besluit, haar liefwerk voort te zetten.

In den winter van 1839 verloor eene oude vrouw hare oudere zuster, die den last der armoede steeds had gedragen. Hoe kon een almee allen steun stemmen? Jeanne Jugan liet de arme vrouw in hare eigene woning brengen. Dat was het begin: zij had nu isomand te vreden en te verzorgen.

Eene dienstbode die hare meesters in den nood getrouwd had getuigt en ze naderhand in bezenspoel en armoede gevoeld en verzorgd had met de vruchten van haren eigen arbeid, zij eindelijk na den dood harer meesters, ziekte en ellende hare schamel woning binnensloepen. Jeanne neemt ook deze op; ze zijn nu met drieën. Hare woning is wel klein, hare hulpmiddelen zijn gering, doch Gods liefde en barmhertigheid zijn oneindig.

Ander ongelukkig kloppende eveneens aan de deur harer nederige woning. Saint-Servan telde vele oude lieden, die alleen en verlaten zijn, want waar de bevolking grootendels uit zeelieden en visschers bestaaf, daar sloopt een enkele storm soms de krachtige mannen weg, en de vrouwen en kinderen en grijsaards staan hulpeloos en handenvringend aan het strand. Ook hen wil Jeanne helpen. Zij huurt een groot huis en betrekt het den 20 October 1841. Eene maand later is het huis vol. Tweelf personen hebben er een schuilplaats gevonden.

Nu begint men in de stad, om de rijken en welgestelden, over Jeanne en haar werk te spreken. Men bewondert de orde, de zorgen en vernuftigheid van de vrouw, die zeelve zoo weinig bezit in 't werk gesteld, om al die arme en gebrekkige lieden van het noodige onderhoud te voorzien en geheel tevreden te stellen: men wil doen nomen aan haar liefwerk.

Men begint eindelijk, dat zij te lang alleen gestaan heeft. Er wordt een ruime woning aangekocht aan de Leanne in eigen dom afgehaan. Maar stellig geeft men haar te kennen dat men tegelijk niets meer doen zal; zij heeft dus wel toe te zien, dat zij niet te veel lieden opneemt, wat in de kosten van voeding en onderhoud wil men niet treden.

« Oef slechts het huis, » antwoordde Jeanne op al die waarschuwingen. « In 't huis God wil wonen, zal hij het ook niet verlaten. »

Maar hoe is het mogelijk al die kosten goed te maken? -- De Voorzienigheid is groot en onputtelijk, Jeanne is onvermoed: zij is wijsprekend, zij biddt, zij werkt, zij weent. Jeanne heeft hare hand, die zij altijd aan haren arm draagt en die zij altijd goed gevuld tehuis brengt.

In plaats van twaalf armen heeft zij er weldra twintig; en dat getal groeit aan en overtreft al spoedig de vijf en zestig; vijf en zestig ongelukkig menschen en vrouwen, allen oud en gebrekkig, verminkt en angstast door ongezellige kwalen; allen zijn door Jeanne's zorgen ontruk aan de ellende, aan het bedelen en aan de ongedenken, welke het bedelen na zich sleept.

Door hare voorbeeld aangespoord hebben zich drie personen bij Jeanne gevoegd om haar snaauwe de gravin den gegalonneerden heer toe. De graaf sloot weer.

— Een uitnodiging tot het bijwonen der huwelijksplechtigheid, hebt ge reeds een toilet gereedschap?

Melanie greep de enveloppe. Een telegram!

— 't is goed, ge kunt gaan! voegde zij trotsch den bediende toe.

Zenuwachtig scheurde zij de enveloppe open, verslond den inhoud en reikte het telegram toeziegender haren gemaal toe.

— Hier lees! graaf Rudiger las! Tante Aurelie, zooveen aan geraakt heeft overleden, kom onmiddellijk voor opening van het testament.

— Hoera! Hoera!

Deze tijding kwam inderdaad als een redding in doodsnood. Zij zagen elkaar aan en reikten elkaar de hand.

— Ik wist wel dat het geluk ons niet verlaten had, zegde Melanie.

— Nu begin ik ook aan zijne gunst te gelooven, zegde Rudiger overmoedig. Waar wedt ge om, dat Wilfried geen overlijft?

— Zeg me, parlen collier dat ge laatst te door vond om voor mij te koopen?

— Akkoord.

— Ik ga rouwkleeren bestellen. Zullen wij de jongens menemen naar de begrafenis?

— Ja, dat maakt een goeden indruk.

— De gravin de leeraar der beide knippen groepen en van de vacante der jongens en de reden daarvan op de hoogte gebracht, waarop de graaf ook de jongens inlichtte.

De jongste slaakte een zucht van verlichting en zede.

— Goddink, ik heb meer dan genoeg van dat aeuwderdend studeeren!

De gravin lachte. Doch de onderwijzer gaf zijn spijt over het geval te kennen, er bijvoegend dat tharwtig toot reeds zoo achteruit was.

— Ik dank er voor, zoo te studeeren als Wolf-Dietrich. Hij is zot om zoo te studeeren, hij die een heer van Niedeck is!

De gravin zag met wolkswaalen naar de rooskleurige wangen van haar schoonen jongen en van daar naar het bleek gelaat van den oudste. Wat beziet u, Dierke, ge werkt of ge het voor u brood doet, zegde de moeder.

— Dat doe ik ook, moeder, ik werk om Gode

in de verzorging der ouden te helpen; het werk wordt nu anders geschiktheid en bekwaamheid geregeld. Een geneesher komt kosteloos de zieken bezoeken en heelt eene kleine apotheek in het huis opgricht. In één woord, het is inderdaad een godshuis, hetwelk Jeanne Jugan, zonder andere hulpmiddelen dan haren geest van liefdadigheid, te Saint-Servan heeft geroepen.

Doch wat zeg ik, een Godshuis te Saint-Servan? De invloed der nederige dienstmaagd is niet tot hare woonplaats beperkt gebleven. In vele grote steden trott men Godshuizen van denzelfden aard aan. Het huis van Saint-Servan is de bekendst geworden van eene der treffendste en heiligste instellingen van den tegenwoordigen tijd, van de Zusterkens der armen, die de ongelukkig grijsaards bij zich opnemen en als grootmoedige bedelaresses, met de mond van Jeanne Jugan aan den arm, voor hen de overblijfsels gaan vragen van de tafels der rijken en zich zelven voedt met de brokjes van de tafel hunner armen.

En eene nederige dienstmaagd is daartoe in Gods hand het werktuig geweest, want God alleen is in staat uit niets iets te maken.

MAANDWIJZER voor de Fruitweekker.

FEBRUARI. -- Voortgaan met boomten planten, niet bij vorst of slechts achter den dauw. -- De krieke- en abrikosboomen nog al diep planten. -- De boomten die trouwen een weinig mest geven; maar dit moet wel verterd zijn. -- In de roosachtige gronden legt men rond de kernfruitboomen eene mengeling van kalk met gras. -- Men snoeit de perzik- en abrikosboomen, de krikelaars, pruimelaars en wijnebezoemen. -- De griffelvijgen afsnijden en vier of vijf centimeters in den grond steken, in eene belommerde plaats, doch altijd aan de vrije lucht blootgesteld. -- Men draagt terzeldertijd zorg de poppen van de boomten te doen. -- De druivetrak moet gevoerd worden voor de rupsing. -- Men begint met alwater of onvruchtbaar druivelaars.

MAANDWIJZER voor den Landbouw en Hovenierderij.

FEBRUARI. -- In de broekwijzen: Radis, porcelein, salaat, spinagie, meloen, wortels, basilicum, kervel, aardappels, boonen, prinsen, bloemkool, spaanse peper, liefde-appels, enz. -- In den hof: Ajuin, knoblook, druif, labboonen, kers, prei, rhubarb, salaat, scilomien, seldier, look, omeval, postelein, zuurkool, rube, oerle, karkas-wortel, kappiel, non-moestard, radis, kervel, pastenaken, enz. -- Op het veld: Aardpeer, duiveboonen, koo-wortels, enz.

Stads- & Provincienieuws

Paardenmarkt te Tongeren, DONDERDAG 3 FEBRUARI.

Op de Markt van Tongeren van donderdag waren te koop gesteld, 340 coeren en katvoren, 215 euten varkens en 1109 magere varkens, schapen, 3.

Apotheek. -- Zondagsrust.

Zondag zal de Apotheek van M. HUJDS alleen open blijven, van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts, voor de dringende noodvuldigheidsen.

De comptante betaling wordt vereischt.

De Postrijder van heden bestaat uit twee bladen.

Effraction. -- Te koop in den boekhandel COLLEE, Groot Markt, Tongeren:

Tafel der prijzen der graven voor de verrenting der achterstallige renten en pachten in 1905 en hinnen af 1906.

Paardenverzekering van het Kanton Tongeren.

UITLOTING VAN EEN PRACHTIGE MERRIE (tusschen de WERKENDE LEDEN DER MAATSCHAPPIJ).

De dag der trekking is vastgesteld op 18 Februari aanstaande, om 2 uren namiddag, in de « Allée Verte »; 't is de dag bepaald voor de

te gaan verdienen en een nuttig lid in de maatschappij te worden. Ik wil kunnen allegen en iets volbrengen. Wat de erfenis van Niedeck aangaat, die is nog zeer twijfelachtig, vooral nu om Wilibald gaat trouwen.

De graaf had met grote stappen het vertrek op en neer gewandeld, nu echter stond hij voor Wolf-Dietrich stil en zigde:

— Ik ben het geheel met u eens en keur uwe plannen onvoorwaardelijk goed. Ik vrees echter dat u iever verflauwen zal zodra ge hoer van Niedeck zijt.

Ik hoop u van het tegendeel te overtuigen, vader.

— Maar hoe, hoer zij ge zoo verandend, vroeg Melanie verbaasd; vroeger kregen wij steeds klachten over uw leeren en nu zijt ge ineens een modeljongen geworden!

De gevraagdte antwoordde niet -- de graaf voorkwam hem.

— In ieder geval verhoogen wij ons over deze verandering, ge nu hebt en pak maar uwe kolffers.

— Zonderling menschen, zegde de kamerdienaar. Toen het huwelijks-bericht van graaf van Niedeck kwam kreeg de gravin een flauwte van het weeten, en nu op het doodsbericht der tante, daverd het heele huis van vreugde en hoerhas.

In Angerwies jubelde en juichte men bij het vernemen van het huwelijg van den graaf van Niedeck. De optimisten zagen hierin het begin van eenen nieuwen, zonnigen tijd, de pessimisten echter zegden:

— Neen, ge ga mee en zal trachten den kroonprins te vervangen.

In de keuken stak men de hoofden bijeen.

— Zonderling menschen, zegde de kamerdienaar. Toen het huwelijks-bericht van graaf van Niedeck kwam kreeg de gravin een flauwte van het weeten, en nu op het doodsbericht der tante, daverd het heele huis van vreugde en hoerhas.

In Angerwies jubelde en juichte men bij het vernemen van het huwelijg van den graaf van Niedeck. De optimisten zagen hierin het begin van eenen nieuwen, zonnigen tijd, de pessimisten echter zegden:

— Neen, ge ga mee en zal trachten den kroonprins te vervangen.

In de keuken stak men de hoofden bijeen.

— Zonderling menschen, zegde de kamerdienaar. Toen het huwelijks-bericht van graaf van Niedeck kwam kreeg de gravin een flauwte van het weeten, en nu op het doodsbericht der tante, daverd het heele huis van vreugde en hoerhas.

In Angerwies jubelde en juichte men bij het vernemen van het huwelijg van den graaf van Niedeck. De optimisten zagen hierin het begin van eenen nieuwen, zonnigen tijd, de pessimisten echter zegden:

— Neen, ge ga mee en zal trachten den kroonprins te vervangen.

In de keuken stak men de hoofden bijeen.

— Zonderling menschen, zegde de kamerdienaar. Toen het huwelijks-bericht van graaf van Niedeck kwam kreeg de gravin een flauwte van het weeten, en nu op het doodsbericht der tante, daverd het heele huis van vreugde en hoerhas.

In Angerwies jubelde en juichte men bij het vernemen van het huwelijg van den graaf van Niedeck. De optimisten zagen hierin het begin van eenen nieuwen, zonnigen tijd, de pessimisten echter zegden:

— Neen, ge ga mee en zal trachten den kroonprins te vervangen.

In de keuken stak men de hoofden bijeen.

— Zonderling menschen, zegde de kamerdienaar. Toen het huwelijks-bericht van graaf van Niedeck kwam kreeg de gravin een flauwte van het weeten, en nu op het doodsbericht der tante, daverd het heele huis van vreugde en hoerhas.

In Angerwies jubelde en juichte men bij het vernemen van het huwelijg van den graaf van Niedeck. De optimisten zagen hierin het begin van eenen nieuwen, zonnigen tijd, de pessimisten echter zegden:

— Neen, ge ga mee en zal trachten den kroonprins te vervangen.

In de keuken stak men de hoofden bijeen.

— Zonderling menschen, zegde de kamerdienaar. Toen het huwelijks-bericht van graaf van Niedeck kwam kreeg de gravin een flauwte van het weeten, en nu op het doodsbericht der tante, daverd het heele huis van vreugde en hoerhas.

In Angerwies jubelde en juichte men bij het vernemen van het huwelijg van den graaf van Niedeck. De optimisten zagen hierin het begin van eenen nieuwen, zonnigen tijd, de pessimisten echter zegden:

— Neen, ge ga mee en zal trachten den kroonprins te vervangen.

In de keuken stak men de hoofden bijeen.

— Zonderling menschen, zegde de kamerdienaar. Toen het huwelijks-bericht van graaf van Niedeck kwam kreeg de gravin een flauwte van het weeten, en nu op het doodsbericht der tante, daverd het heele huis van vreugde en hoerhas.

In Angerwies jubelde en juichte men bij het vernemen van het huwelijg van den graaf van Niedeck. De optimisten zagen hierin het begin van eenen nieuwen, zonnigen tijd, de pessimisten echter zegden:

— Neen, ge ga mee en zal trachten den kroonprins te vervangen.

In de keuken stak men de hoofden bijeen.

— Zonderling menschen, zegde de kamerdienaar. Toen het huwelijks-bericht van graaf van Niedeck kwam kreeg de gravin een flauwte van het weeten, en nu op het doodsbericht der tante, daverd het heele huis van vreugde en hoerhas.

In Angerwies jubelde en juichte men bij het vernemen van het huwelijg van den graaf van Niedeck. De optimisten zagen hierin het begin van eenen nieuwen, zonnigen tijd, de pessimisten echter zegden:

— Neen, ge ga mee en zal trachten den kroonprins te vervangen.

In de keuken stak men de hoofden bijeen.

— Zonderling menschen, zegde de kamerdienaar. Toen het huwelijks-bericht van graaf van Niedeck kwam kreeg de gravin een flauwte van het weeten, en nu op het doodsbericht der tante, daverd het heele huis van vreugde en hoerhas.

In Angerwies jubelde en juichte men bij het vernemen van het huwelijg van den graaf van Niedeck. De optimisten zagen hierin het begin van eenen nieuwen, zonnigen tijd, de pessimisten echter zegden:

— Neen, ge ga mee en zal trachten den kroonprins te vervangen.

In de keuken stak men de hoofden bijeen.

— Zonderling menschen, zegde de kamerdienaar. Toen het huwelijks-bericht van graaf van Niedeck kwam kreeg de gravin een flauwte van het weeten, en nu op het doodsbericht der tante, daverd het heele huis van vreugde en hoerhas.

In Angerwies jubelde en juichte men bij het vernemen van het huwelijg van den graaf van Niedeck. De optimisten zagen hierin het begin van eenen nieuwen, zonnigen tijd, de pessimisten echter zegden:

— Neen, ge ga mee en zal trachten den kroonprins te vervangen.

In de keuken stak men de hoofden bijeen.

— Zonderling menschen, zegde de kamerdienaar. Toen het huwelijks-bericht van graaf van Niedeck kwam kreeg de gravin een flauwte van het weeten, en nu op het doodsbericht der tante, daverd het heele huis van vreugde en hoerhas.

In Angerwies